

a lidí prostých! I dieť Písmo: „Běda zemi, v kteréž král dietě jest a jejiež kniežata ráno jedie a stojie po opilstvu!“
30 Neb opilý ten jsa, ten nebude. Čtem, že jedna žena před ciesařem Filipem súd měla, a když ciesař odsúdlil, odjvolala se od jeho súdu řkúc, že se odvolává od súdu ciesaře Filipa opilého k němu opět, až stízev bude. Protož pomni se král člověkem, ne nedvědem ukrutným, ne zajiecem strašivým, ne husí, ješto vždy k vaně, ne opici všetečnú. A tak i o mnoho jiném. A nejednotkrále miením; každýť jest král v své čeledi a v svém panství, kakžkoli čim kto jest větší, tiem má pilněti sebe v řádu býti, neb nehoda jeho mnohých bude nehoda. A když má se král člověkem pomnieti, viz, co jest člověk!

Člověk jest zvíře rozomné a smrtedlné, a jest tovařsky a přietelsky bytedlné zvíře. A svatý Jeronym rozkládá to, kak jest nedal Bóh rohóv člověku, ani nehtóv velikých aneb zubóv, jakož to jiné zvíři lítě ďal jest; ale smysl ďal člověku, aby smyslem nade všim mohl panovati. Protož král člověk 45 svú rukú žádného neuráže, ano i ta včela, ješto jest za krále mezi jinými, nikdy nebode žehedlem, jako bodú jiné včely. Proč pak král člověk chce svú rukú bítí koho, a mohá jinak toho popraviti?

50 Že jest člověk smrtedlné zvíře, i král na to pomni, že má umřieti, a hlěďaj Božie milosti, ať by Buoh ďal pokoj v svém království oňoho světa, a pilen buď činiti pravdu. Neb nelze j' duši odpočinúti, jediné v pravdě, a jelikož bude protiven pravdě, s tolik bude v nepokoji.

55 A že jest přiezivné a bytedlné i tovařské zvíře člověk, die mistr Seneka: „Ačs' nad jiné povýšen, však přietele měj obera sobě, s nimž by jako sám s sebu mohl rozmlúvati.“ Ale i v tom jest veliké třeba opatnosti, by mohl hodného sobě nalézti přietele. A také na to má král smrtedlným člověkem pomnieti se, aby tiem, že jest králem, nevzpýchá, 60 ale vždy pomněl slova toho, ješto jest Buoh řekl jednomu

králi: „Vódcí sem tě učinil lidu svému, buď jako z nich jeden!“

To jest pravda, má král vcelbně nad jiné se ukázati; ale vždy to má v svém srdci mieti, že jest člověk jako jiný, a jedno pro pořád v lidech, aby vcdl a držal lidi v pravdě, ďal jest Bóh jemu větší místo.

Rúcho krásné na králi ukazuje, že jakož král má v své vcelbnosti krásné rúcho mimo jiné, takéž má v svých mravicích a obyčejích mimo jiné zřieďen býti v slušné kniežecie 70 tichosti, v neplaché řeči. Aníž slušie králi kteréžkoli mnoho mluviti řeči; každýť brzo omřzl, ktož mnoho mluví. Učil jest mistr Aristotileš Alexandra, aby úmluven byl s lidmi svými, alevšak aby v nepotřebné řeči nepřielišil, řka: „Lépeť jest, aby lidé chýlili hlavy, skóro-li král promluví, chtiec slyšeti, nežli by se nasýtli mlúvenie jeho přieliš hustého.“

Počestno jest také králi nemieti obyčie s chaternými a s lehkými lidmi, aby nezlehčal úmysl jeho; neb král jde 80 vókol s velikú věci a má se s lidmi obierati velikými; zlehčé-li v úmysle od lehkých lidí, nebudě řádu králového, v leccos lehel a chaterní potáhnú jej. Protož dobřet krále ozdobuje veliké, urozené lidi při sobě mieti.

Tot pak řku také: Ačť móż král i z lehkého pořádu nādati, kohož chce, zbožím, ale ne každému mőže dáti panské 85 mysli. Jest v písmě světské múdrosti a máme to v přísloví, že staré zbožie čini slechtu. Ale taktot knihy ony o zprávé kniežecí přivodie k rozumu, že ne zbožie čini slechty, ale proto ten slechtí se, kto jest ot dávna v zboží, že jde s velikými lidmi vókol, máje zbožím přiečinu k tomu. A týmž 90 protivným urození zplanicvají, když od dávna v chudobě budú, že jdú vókol s chaternými. Avšak doníž-mají svých předkův pamět, bude-li pomóženo jim, spieš najdú svých předkův stopu. Protož král rozuměj tomu: mysl člověčí jest jako slunečný popsleek, ješto kako věz skrze stko projde, 95

takovú barvu na se vezme, jakž barvy stko bude; takž pójde-liť král vókol s lehkými lidmi, zlehčieť v úmysle.

I jesti veľiká ozdoba králi mieti při sobě lid od dávná urozený, a tak bude i obecného lidu dosti mieti. Něb dá-li král chudému něco, ten jedno sám sebú bude slúžiti králi a dědin nakúpi, chtě bohat býti; ale dá-li pánu řádnému, ten i svého příčině na své lidi naloží a se všemi králi bude slúžiti.

50 Má také velebnost | králová milostivě a ochotně řeči býti; i toť divně krále ozdobyje a mila lidem činí. Die mistr Valerius: „Ta pochotnost, když král milostivě a laskavě bydlí s svými, i hrubého lidu mysl projde a obměkčí i vztřívnie oči nepřátelské.“ Protož velmi činí krále mila lidem, když někdy i křivdu strpí svým proti sobě, řka něco k tomu kratochvilně milostivého. Jakož se die o jednom vévodě, že jeden mládenec u jeho dvora objal jeho dceru a poceloval před jejie matěří. A kdy vévodina stála po tom, aby jemu hlavu stěli, řekl vévoda: „Ztepem-li ty, ješto nás milují, co sami těm učiníme, ješto nás nenávidie?“ I vzal chválu vévoda milostivý i z vyrčenie tak kratochvilného.

Čte se také o jednom králi, když komorníci jeho, jsúc oponú od něho přehrazení, mniece, by král spal, zpravovali jeho řeči utrhavú; a on to slyše, hne tiše oponú řka: „Odejděte dále, ať král neuslyší; slyšíť opona.“

120 Také král Pyrrus, když před ním pověděli, že jeho jedni v svém kvasu o něm zle mluvili, kázal jim před se a otázal jich, mluvili-li sú to o něm. Jeden řekl: „By nám bylo víno stačilo, senť by to byl, co bychom mluvili teprv.“ A tů tak směšnú odpověď byl král obměkčen a vzal dieku a chválu od střizlivých z své šlechtnosti, ješto zpili jsúežle mluvili o něm.

125 Velmi také krále ozdobyje, když poznán bude, že nikdy nepovíe křivého slova; nebo více jest viněn bohatý, když křivdu povie, nežli chudý. Má se král tak v své řeči zachováti,

aby jeho každému slovu věreno bylo. Veliká jest nemúdrost do krále, ješto bude kakés své přihody rozprávěti, ano to vie i poslední, že to pravda není. A kak móż kdy věřiti těm svým pochlebníkóm, ješto řkú jemu jako pochlebujie a klamajie jím, že sú s ním tu byli, když bude praviti co takového, ješto sám víe, že to pravda není? Ale takž to i jest, jakož smysli.

Nemá také král z lestného srdce chytrú řeči slibový činíť neb přísah, jinak mieně, než li rozumějí, jimž slibuje neb přísahá. Čtem, že jsú některá království | zahynulá proto, že králové jich činili tak lestné přísahy. Aníž má král bez velmi pilné potřeby z obyčeje cos buď bráti na svú přísahu, a pakli kdy vyjde i taková přísaha od něho, má na to pomnieti. Pravi o Alexandrovi Valerius, že jel s vojskem k jednomu městu u velikém hněvu, chtě je obořiti. A jeden mudřec byl z toho města rodem a byl vzácen Alexandrovi. I šel před Alexandra, chtě milost uprositi tomu městu; a Alexander uzřev jeho, rozuměje, že chce prositi za to město, prvě se uteka k řeči, vece: „Na tom přísahám, žeť toho neučiním, zač mne budeš prositi!“ A mudřec, tu přísahu uslyšav, vece: „Králi milý, za toť prosím Tvě Milosti, zboř a zahlad to město a nedávaj milosti jemu!“ A král, aby nebyl křivě přísáhl, dal milost městu tomu a nezbořil jeho.

Má také král manželstvo držeti; neb není to lidské manželstva ndržeti. Vidáme čápy, holuby i jiné ptáky, ješto samec i samice mají péči o dětech, oba je krmie, že držie sobě jako manželskú vieru. A když člověk má péči o svých dětech, netolik aby je odchoval, ale aby i ve cti byli, má tak muž jako žena držeti manželstvo, aby jich děti nebyly cizoložnáta a ženimčata. Ačť jest to někdy bylo, že muž mohl více žen nežli jednu mieti, Bóht tomu v křestanství nechce. A pravíť Pismo i o múdřém Šalomúnovi; že když své ledvie k ženám přichýlil, oblázněť srdce jeho. A tak řku ještě: Slušieť králové velebností rúcho krásné, ale

*klonlány čim. a v...
sá p... s... dřívina*

165 i mravi krásní a šlechtní obyčejí a hluk lidu urozeného.
Stolice krásná králová velebnost královů ukazuje, a tať
mieni, aby král pevně seděl a daleko zřel a všem byl zřied-
len. I pravít, že trón králův spravedlnost tvrdí, a pro ne-
spravedlnost přivodí Bůh královstvo z jednoho lidu do dru-
hého. Protož, chce-li král dobře kralovati a na své stolici
170 seděti pevně, má vysoko sedě daleko zřieti a má svým zra-
kem zbožiti veliké křivdy, násilí, lsti, má býti štít dobrým
k obraně a zlým kladivo, aby je zřetel. Neb budú-li úřad
odbjieti, únosy | v zemi činiti, výboje, války, jímati se, kto
s koho móż býti, nebude-li král jedněm jako druhým práva
přieti, pomáhati, vikleť se králová stolice, nesedíť právě
175 král takový. Když král pokoj čini v svém království, vši-
chni žádají zdravie jeho; ale skrze kteréhož neřád, nepokoj
bude, všem jest s ním teskno. A lehko-li jest, když přezíti
svým, nezná výbojův, únosův, násilí, že se budú v cizie
dědiny v sirotčie vázati, cizie prodávati, práva jich stavo-
vati, odúmri spravice, jesto nenie; protivněť jest taková bez-
právie činiti a trpěti.

A kto to móż řeci jinak, než že to král čini, což jeho činie,
a on jim nebrání toho? Dobrym škodí, ktož zlým odpúštíe.
185 Chce-li král spravedlný býti, aby na své stolici pevně seděl,
aby se pod ním neviklala, má mieti v svých úřadech a
v svých radách ty, jesto se Boha bojie, jesto lakomstva
a vdřidustva netbají a nemilují bezprávie.

Jestěť to řku. A kto móż řeci jinak, než, jacíž sú královi
úředníci, milostníci čelední, takýž král jest. É, slyšte, králi,
190 Davida krále, tenť die: „Nevinní a upřiemí drželi se mne“,
a ten slúžil předně, jemuž čistota míla a šlechtnost. A tak
ten král kraloval zbožně a lib ka Bohu.

To pak, že král sedě na tróně drží vardu okrúhlú jako
195 jabko v své ruce a v druhé huol upřiemú, ukazuje, že má
království v své držeti moci, a aby se všech strán bylo
dobře opatřeno, aby bylo v své celosti, aby nezahynulo ani

panstvo neb rytierstvo, ani kupci nebo měšťané, ani sedláci
neb řemeslníci. Nebo kdyby v onom jabku i najmense
šerbina byla, nebylo by celo a tak slušno. A protož i drit
200 nebo huol upřiemú drží král v ruce, aby pomněl, že bítí
má ty, ktož řád a pokoj božie v království jeho. Nebo dob-
rým škodí, ktož zlým odpúštíe, a jme-li kto v tenato vlka,
pusti-li jeho, jedno že chytřejí bude, ale neodpoviet se masa
jieti.

Králová koruna krásná jest věc, ale těžká. To ukazuje,
že ctný jest stav králový, ale pracný. A kdeť móż čest bez
práce | býti? Čtem o jednom králi, když měl býti korunován,
205 vzal v ruku korunu i jal se jie ohledovati řka: „Ó dostojná
koruno, krásna jsi, ale těžka! Kto by právě znal, co jest
práce a nebezpečestvie v tobě, by před ním na zemi ležala,
nezdvihl by tebe.“ Ale když jest člověk přirozen ku práci,
nemá se muž lekatí potu. Protož vždyt to pravím: Královýť
jest stav svatý, když král chce v pravdě Bohu tiem slúže
kralovati a pokoje hlédaje obecného, ne jedno chťe živ sobě
215 býti, ale i k užitku jiným.

I bývali čtyřie květové v koruně se čtyřmi kameny dra-
hými. Ti čtyřie kamenové znamenávali, že zvláště král má
220 oněmi čtyřmi šlechtnostěmi ozdoben býti, točis opatřností,
smiřností, silú, myslí a spravedlností. Kterýž král nemá
těch všech čtyř kamenův drahých v své koruně k své krá-
lové velebnosti, nenieť řádné jeho kralování. Neb na ne-
opatřného přijde neřád z nedojiepie; nesmiřný nemá ro-
zumné opatřnosti a vice jest hlupé zvěří podoben nežli
člověku; nesilné král myslí a neudatné co kdy učiní stáče-
ného? Řiekajít: „Hubené srdce nikdy cti nedojde.“ A pro
nespravedlnost Bůh převodí králevstvo s jednoho lidu do
druhého.

Ale když král má ty drahé čtyři šlechtnosti, ani smrt
odejme království jemu, ale z toho královstva v lepší
230 přijde a zde ostane ve cti a v chvále jměno jeho. A to bude

*Keľme. jedy - majú se pod
(keľmeľ. stolovne)*

múďfeje Zuzanna učinila, ješto radějši chtěla kamenována býti bez viny, než | by před lidmi netrpěla, a před Bohem vinna byla.

100 Slušie také králové i paním velikým po múďrosti státi. A tět jest bázen Božie počátek, bez tět právé žádný múdr není. Slušie také králové i paním velikým v dobrých knihách čísti, ješto učie a napomínají, aby Bóh byl v srdci a šlechtnost, a rozum v potřebném osvěcují, zlé hyzdie a dobré chválé. Takt die Písmo: „Slyše múdry múďrost, múďfeji bude a rozomný má jiné zpraviti a zpořiediti.“ Pro-
105 tož rozomná králová, bude-li své panny vésti k bázni Božie, velikú odplatu z toho bude míti. Protož i řku: Hodil se múdré a šlechtné králové v dobrých knihách kratochvil míti a rozom-bráti; neb všeliké písmo vdechtnuté Bohem
110 úžitečno jest. Chce-li také králová, aby ji vpravdě za múdrú měli, strěz se ženských lehkostí a tětch přirokóv, jimiž obecně ženy ukárají, a trať to na sobě.

Najprvé neukazuj, byt' líbo to bylo, že by komu tělesně
115 míla byla. Majít také ženy obecný přirok z všetečnosti, že vše chtěie vždy věděti, i tajné věci, a potom t pronesú dále. Čte se v Římských skutciech, že se v Římě stalo, že šel pacholík s otcem v radu mezi římské pány, a když přišel do-
120 móm, máte jeho tázala, aby jí pověděl, co sú páni v radě mluvili; a robenec nikakž nechťel povědětí řka, že nemá ijeden rady pronositi. A čim se robenec více tvrdil, nechťe jie povědětí, tiem pilnějši máte chtieci zvěděti, až se i hro-
125 ziti počne robeneci. A robenec, nemoha jie odbyti, zamysli řka: „Míla matko, neprav toho žádnému, platilať by to má hlava! Toť sú páni v radě uložili, aby každý muž dvě sobě ženě pojal.“ A ona, uslyševši to od syna, také pod tajem-
130 stvím pověděla to druhé, a ta opět dále, až pak obecně zbe-
rúce se všecy ženy římské hlukem šly před římské pány volajíc, aby jim té křivdy nečinili. A páni se tomu vzdívie,
135 co jest to, zdali jest zázrak někaký, vidúc láji ženskú, any

1
volají jako bez smysla ostyděvše se, až ten robenec i povie pánom, kterak jej máte k tomu nutila, chtiec na něm zvěděti, oč sú páni v radě byli, a nemoha jie odbyti, že jest tak musil to zamysliť, aby jie tudy odbyl.

Jest také na ženy přirok, že nestrpie toho rády, což muž
135 zapovie. A tak pravie toho potvrzujíc, že dal muž jedné ženě pušku, ptáčka v ní zavřev, a zapověděl jí, aby pro nic v tu pušku nenahlédala a neotvierala jie, že jest tam ptáčka vsadil, aby jeho nevypustila. A ona nestrpěvši toho, otevře
140 pušku chtiec zvěděti, co by tam bylo, a ptáček vyletí. A tak muž pozna všetečnost její.

O druhé takto pravie, že muž jehlu polékl v dieře někaké a zapověděl ženě, aby nevčinievala prstu do té dieři; ale on nepovie, proč. A tato, nemohúc strpětí toho, sáhne tam prstem a splíšti to poléčenie, že jí jehla prst pro-
145 bodne. A muž uzře, ana prst probodený uvázala, nalaje jie z jejie všetečnosti nemúdré.

O třetí pravie takto, že muž jed postavil v konvici a zapověděl ženě a řka: „Neroď piti z konve této, jedť jest v ní; umřes, napič-li se.“ Avšak ona nestrpěla, než vždy se
150 napila, i umřela.

Bývají také mnohé ženy, že vždy pře proti mužóm držie a jsú jim odporny. A tak přihodi se, že jeden muž pójde s ženú přeš líku a muž bude řeci: „Dobře jest líka přihole-
155 lena.“ A žena die: „Přistřižena jest,“ až s tiem vejdu na břev, tak se křykujíc. Muž die, že jest přiholena, a žena die, že jest přistřižena, až tu žena upadne u vodu se břívi, a tonúc bude ještě prstoma jako stříci vyzdvihši ruku ukazujíc, že jest střižena. A když utone, pójde muž proti vodě, nade břívi hledaje jie; a lidé potkajíc jej otieží jeho, co bý tu činil,
160 a on povie: „Upadla mi žena se břívi a utonula, i hledám jie.“ A oni veccchu jemu: „Hledaj jie zdola břívi; po vodě dolóv plove.“ A on vece: „Vždyť mi se jest ve všem proti-
vila; mámt za to, žeť plove proti vodě.“

utěšená v rozličném květi a v chuti ovocě rozličného, v rozkošné krásě luk, potokův, dубрав krásných, v hájovém chladu, v květu sadovém, v procházení v čirých polích, ano tráva jako hemže rosůc, ano se obilí valmo z země valí, ano vinné koření tak rozkošně okolo sebe své jabřadky rozpustilo! Malá-li j' útěcha v rozličných ptákov zpievaní a v divném zpořiezení peče krásného pávového i jiných rozličných ptákov a v jich prudkém a hbitém létaní i sém i tam? Malá-li j' kratochvíl v lovech s sokoly, s jastřáby, s krahujci, s ohafi, s chrty, s vyzlaty, v běhu komonstva a v křepkosti i v skocích zviefat rozličných, ande ono hbitá, ono prudká, ono křepká? Co j' pak rozkoši v dívaní krásy ženské spatřijíc jich oči jasnie, čelo krásné, nos slíčny, líce pořádné, usta libá, vlasy rozkošné? A když sě k tomu slíčně mají v rúšech svých sě ozdovief! A malá-li jest útěcha v krásném stavení, v sienech veselých a zepsaných malováním přerozkošným? A tak i o jiném utěšené tohoto světa.

Ale milování bydla nebeského odpoviefá řka: Když sě tak líbí krása a slíčnosť zdejšího světa, jež jest nikakež nelzé tráti, ó, kak by sě jměla líbiti krása a slíčnosť onoho světa, jež viac tráti bude! Ktož jie dojde, viac s ní ostane. A že j' přerozkošná tam krása, dobřě tomu můzem porozumětí tiem: když jsú mnohé útěchy a tak krásné věci v tomto bezbydlí, což pak tam jsú krásné a utěšené, kdež jest bydlo věčné? Když má žaláf tento tolik libých věcí v tomto bezbydlí, co jich pak má sien nebeská? Když jsú také rozkošné věci, jimíž daruje přátely i nepřetely své hospodin zajedno, čím pak jsú rozkošnějšíe, jimíž jen své zvolené přetely daruje? Když tolik útěchy jest v tomto času, kdež jest čas pracování, co j' pak tam v onej věčnosti, kdež jest čas hodování? A protož spust s myslí milost tohoto světa, kdež izádný nenie tak šťastný, by neztratil toho, což najviac miluje, a poční milovati radost onoho světa, v němž každý jest tak šťasten, že viac to bude jmicu, což by najraději. Pak-li by rád vzvėděl, co j' tam, povėděl jest prorok i svatý Pavel, že j' tam ta rozkoš a ta radost, jakěž jest ani oko vídalo, ani ucho slýchalo, ani kdy človėku v srdce takáž přicházala, jakúž jest buoh připravil těm, ješto jej milujú. K tomu štěstí vzdýcháše a maje mnoho sbožie světa tohoto David a řka: „I co jest, bych nejměl v nebesích, a čemu mi jest to bez tebe býti na zemi?“ A pravie také, kakž koli mnoho jmějieše králových krmí: „Nasytím sě, když sě zjevně tvė chvála ukáže.“ A opėt: „Žėdí sě duše má k bohu živėmu jako ten, jenž by rád pil. I kdy přijdu a ukáží sě před obličjem božím?“ A opėt: „Ěe hoře, kak sě jest prodliło mé bezbydlí!“ Protož svatý Pavel i žádáše, by rozlúčč sě s tělem i byl s Kristem.

Nadpis: bydlo přibytěk - 1 kraji krásnější - 3 ochránilo veš svět ochránilo, zabezpečilo celý svět; divně podivuhodně; pověříe vzduch obklopující zemi (aer); pochotný příjemný - 4-5 večas... večas hned... hned, jednak... jednak - 7 šíry šíry - 8 hemže (k hemsam) hemží se; valmo valem - 8-9 vinné koření réva - 9 jabřadky ratolesti; útěcha potěšení - 10 zpořiezemie uspořádání - 12 vyžle druh loveckého psa - 13 komonstvo koňstvo; ande ono... ono (kratochvíl) jednak... jednak - 15 pořádný (řádný), souměrný, ladný - 16 sě slíčně mají v rúšech pěkně se oblékají - 17 zepsaný pomalovaný

686

Angustina O bojování milování a milování bydla nebeského. A jistě jest štěstí bratr David, O sedmá duchovního stavu vstupních, neu...
 O světském milování a milování bydla nebeského
 Milování světa die takto: I co krásného, co ctnějšího, co-li mž být rozkoš-
 štího a libějšího než to, což zde před sobí v tomto světě vidáme? Ó, kak jest
 štíh nebe obcházáno veš světa kak divně jest okrášlen svět povětím a pochot-
 tím světlem slunečným a také, že násie se tak divně mění, ano jeho večas přibývá,
 I zpořiezení tem pořádku jsen - 2 bouda boží mých (frankán) - 3 vinné stupně - 4
 zpusť přibývajícího světa - 5 byti plnětého uslova od
 685